

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1559/2022
17.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгољуб Мартиновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1019/21 од 18.11.2021. године, у седници одржаној 17.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1019/21 од 18.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 428/2020 од 27.01.2021. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцима исплати на име накнаде за коришћење земљишта за период од 16.05.2019. године до 31.08.2019. године износ од по 2.963.996,15 динара са законском затезном каматом од 01.12.2020. године до коначне исплате, као и износ од по 34.907,13 динара на име обрачунате камате, као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 396.710,22 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцима исплати преко досуђеног износа од по 34.907,13 динара до траженог износа од по 61.376,49 динара, а на име обрачунате камате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1019/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.12.2019. године, ради накнаде штете. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоца АА је 2.998.903,28 динара и у односу на тужиљу ББ је 2.998.903,28 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић